

komme til at betale en fast Afgift for hvert Døgn; de holdes aabne, og jeg har tænkt mig, at Afgiften kunde beregnes paa følgende Maade: af Lokaler af indtil 100 Kvadratmeters Størrelse 1 Kr. pr. Døgn, for Lokaler af fra 100—200 Kvadratmeters Størrelse 2 Kr. og for Lokaler af over 200 Kvadratmeters Størrelse yderligere 1 Kr. for hver paabegyndt 50 Kvadratmeter. Det vil altsaa sige, at hvor der i et mindre Beværtningslokale forefindes en Musikautomat eller et lignende Instrument, skal der af denne svares en Afgift af 1 Kr. pr. Døgn, medens Afgiften bliver forholdsvis højere for de store Restaurationslokaler, hvor der musiceres af et Orkester. For deres Vedkommende vil Afgiften blive ret stor, for de største Restaurations Vedkommende opimod 10 Kr. om Dagen, men jeg tror, at disse Restaurationer ville kunne bære denne Afgift, og hvis Følgen skulde blive den, at en enkelt Middagsrestaurant indstillede Taffelmusikken, vilde det blive en Behagelighed for mange, at der dog blev eet Fristed, hvor man kunde spise sin Mad i Ro. Der vil sikkert blive tilbage tilstrækkeligt mange Restaurationer med Musik til, at Skatten vil indbringe et klækkeligt Beløb for Stat og Kommune.

De Takster, jeg har foreslaaet, ere rent skønsmæssige, og jeg vil ikke have noget at indvende imod, at man forandrer paa dem. I det hele indser jeg, at mit Ændringsforslag paa dette Punkt kan udfordre til berettiget Kritik. Saaledes indser jeg, at der vilde være en Del, der talte for, at man ogsaa medtog Beværtningshaver, hvor der udføres Musik, men hvortil der ikke svares Entré, og jeg kan ogsaa indse det berettigede i, at der overfor Lokaler med en Musikautomat skelnes mellem de Lokaler, hvor Værten holder Instrumentet i Gang for egen Regning, og dem, hvor Instrumentet kun hvæser mod Indlæggelse af et Pengestykke. Men jeg har ikke anset det for nødvendigt at gaa i Detailler. Jeg har blot villet henlede Opmærksomheden paa et Omraade, der ifølge Lovens Hensigt og Væsen burde drages ind under den almindelige Beskatning af Forlystelser.

Medens jeg tør antage, at den højtærede Finansminister ikke har noget imod, at jeg ønsker Rammerne for Skatten udvidede, tør jeg neppe vente samme Sympati for mit Forslag om, at Teaterforestillinger udenfor København, naar de finde Sted i Henhold til Bevillinger, og Koncerter, naar de ikke ere forbundne med Servering, skulde fritages for den nye Skat. Naar jeg henstiller, at det overfor disse Teaterforestillinger og Kon-

certer skal have sit Forblivende ved de bestaaende Regler, er det af rent opportune Hensyn. En Statsskat paa Koncerter vilde give Statskassen et saare ringe Beløb — Fattigafgiften for Koncerter i København for 1910 beløb sig kun til 4,176 Kr., heri ogsaa indbefattet 10 Procents-Agiften af de udenlandske Kunstnere. En forøget Skat paa Koncerter vil yderligere vanskeliggøre vore Tonekunstneres Virksomhed, og den vil virke hemmende paa alt Musikliv Landet over. Er det rigtigt, spørger jeg den højtærede Finansminister, at Staten for at tjene højt regnet 10,000 Kr. om Aaret forsaarsager al den Malheur?

Med Hensyn til Provinsteatrene har jeg gentagne Gange haft Lejlighed til at sige, at de omrejsende Selskaber absolut ikke kunne taale den Skat, som Regeringen har foreslaaet, og efter min Mening heller ikke kunne taale den Stempelafgift, som dog vil være udholdelig for de københavnske Teatre. Biletpriserne ved Provinsteatrene kunne ikke sættes op. Man har forsøgt det Gang paa Gang, stadig uden Held. I Øjeblikket ere Provinsteatrene fri eller omtrent fri for Fattigafgift. De svare ikke den 5 Procents-Afgift, som de københavnske Teatre ville slippe for, dersom Stempelskatten indføres. Hvis Jernbanetaksterne forhøjes, vil det yderligere svie til de arme Direktører. Og hvis det endda var de ringeste, der bleve tvungne til at holde op, men nøjagtig det modsatte vil ske. Det vil blive de bedste Provinselskaber, der, der ledes af Direktører med kunstnerisk Ambition i Retning af Repertoire og Personale, der ville standse, og Provinserne ville blive hærgede af elendige Trupper med elendigt Repertoire, anførte af Lykkeriddere uden Gnist af kunstnerisk Samvittighed. Jeg er overbevist om, at i hvert Fald, overfor Provinsteatrene vil Skatten blive en ren Næringsskat, og kan det forsvares at paalægge Provinsteatrene en saadan Næringsskat, maa den højtærede Justitsminister i hvert Fald for Fremtiden være meget mere karrig med at uddele Bevillinger til nye Provinselskaber og Lynturneer. Det ærede Medlem fra Aarhus (Samuelson), der tager sig saa varmt af Aarhus Teater, vilde, hvis han var til Stede — hvad han, saa vidt jeg kan se, ikke er —, sikkert ogsaa under denne Behandling paavise, at heller ikke Teatret i Aarhus kan taale en Forhøjelse af Biletpriserne, og at det er urimeligt at lægge dette Teater Sten i Vejen, dette Teater, om hvis Berettigelse til Statstilskud der dog ofte ogsaa her i Salen har været sympatisk Tale.

Jeg har foreslaaet indføjet i Lovfor-